

«Рідний край у словах і барвах»

Збірка творів поетів Липоводолинщини

*Бережіть своє рідне, бережіть, щоб не виродитися,
щоб не забути народу, з якого вийшли.
Бережіть свою віру, звичаї, свою мову,
і тим збережете національну істоту свою.*

Іван Огієнко

Липова Долина – частка України. Потопає вона в густій, задумливій, пахучій зелені. Кого не зачарує цвіт бузку, ароматної білої акації, ні з чим незрівнянне цвітіння липи. Та чи все перелічиш?

Ця земля дає наснагу не одному поколінню творчих особистостей. З неї вийшли у великий світ учені, поети, письменники, воєначальники, артисти, медики, будівельники. Живуть серед нас щедрі душею, цікаві, обдаровані люди. Одні пишуть вірші, музику, оповідання, інші вишивають рушники і скатертини... Чого тільки не вміють липоводолинці. Радостями і болями отчого краю хвилюються душі поетів Липоводолинщини, у яких воєдино злилися Україна, Родина і Батьківщина.

Дана збірка про творчість людей особливо талановитих – поетів-земляків.

Катерина Сенченко

Народилася 15 червня 1967 року на Миколаївщині. Закінчила Миколаївський педагогічний інститут. Її життя, будні й свята – то школа, діти, безліч обов’язків й безперервний навчально-виховний процес. Вона – заступник директора Берестівської ЗОШ з навчально-виховної роботи, вчитель світової літератури, знана у районі й далеко за його межами поетеса, автор декількох збірок віршів.

Я - жінка

Я - жінка! Ви чуєте, люди, я свічка,
Запалена Господом на віки!
Неправда, що я - ребро чоловіче.
Цю казку придумали чоловіки.
Я жінка, я - річка бурхлива й неспинна,
Що в повинь зриває верхи берегів.
Хто каже, що я підкорятись повинна?
Це ще одна вигадка чоловіків!
Я - жінка, природою створена пісня,
Яку чоловік заспівать не зумів.
Я - мрія і спогад, майбутнє й колишнє.
Я щось незбагненне для чоловіків.
Я - жінка, я вільна, як думка одвічна.
На думку не можна надіть кайдани.
Це ти мене в рабство продав, чоловіче,
І грішна я стала з твоєї вини.
Та я лише жінка. Я прагну кохання,
Я все пробачаю тобі наперед.
З твоєї криниці я - крапля остання.
Для вуст твоїх згірклих я - липовий мед.
Я - жінка, я враз перекинусь на зілля
І гоїти рани візьмуся тобі.
Я непередбачена, незрозуміла.
Я плачу від щастя, сміюся в журбі.

Я - жінка, я дійсно слабка половина.
Нехай переможцям лаврові вінки!
Історію творять, звичайно ж, чоловіки,
Але лише так, як захочуть жінки.

Вмирала мати

Вмирала мати. Тяжко так вмирала.
З останніх сил трималась за життя.
А як чекала, Боже, як чекала,
Мав син її приїхати здаля.

Ударили сусіди телеграму
Ще позавчора: «Швидше приїзди,
Бо присмерті твоя старенька мама...»
О, як повільно ходять поїзди!

А руки неслухняні, наче з вати,
Не стане сили сина обійнять...
І плаче мати, тихо плаче мати,
З очей останні сльози капотять.

Закриє очі – так хоч трохи легше,
А смерть уже стоїть у головах,
Бере за руку і на вухо шепче:
«Ну що, пішли? Пора уже, пора...»

Вона не йде. Вона не може вмерти.
А що, як не застане її син?!
«Не поспішай, зажди хоч трохи, смерте!
Дай жменьку днів, дай з пригорщу годин...»

Старенька догорала, наче свічка.
І танула, неначе парафін.
Терпляче смерть чекала біля ліжка
Разом із матір'ю, що прийде її син.

Але прийшла від сина телеграма.

Сусідам адресована була:
«Прошу без мене поховати маму.»
І все. І навіть підпису нема.

Куди ж ховать, вона ж іще чекає?!
Куди ж ховать, вона ж іще жива?!
Здавалось, мов прицілившись, стріляють
У кожну душу ті страшні слова.

Сусідка плакала, кричала, голосила.
Сусід мовчав, а потім не стерпів:
«Нехай мене поб'є Господня сила,
Щоб не діждати отаких синів!!!»

А в матері навіки змовкло слово,
Зів'яла пісня в неї на вустах.
А погляд, переповнений любові
Літав по хаті, мов підбитий птах.

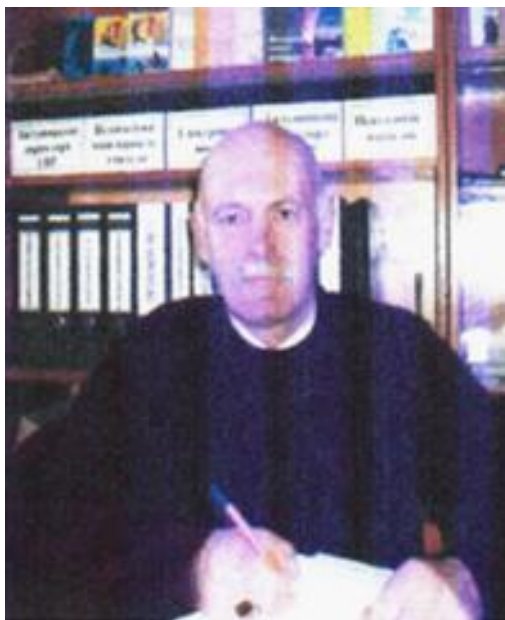
Він то летів поспішливо за вікна,
Де зеленів смарагдово горіх,
А то, немов навпомацки, повільно
Брів до дверей, виходив за поріг.

Чекала мати сина лиш очима,
Лиш подумки летіла за село...
Зняв тесля з неї мірку в домовину...
Ще билось серце. Сина не було.

Сусіди тихо плакали в куточку:
Сльозами душі виповнили вщерть.
Горіли жаром хустка і сорочка,
Що вишивала хрестиком на смерть.

Вмирала мати сиротою в хаті
Спинився погляд десь на образах.
І плакала над нею Божа Мати,
Своє Дитя стискаючи в руках.

Володимир Головко

Народився 15 жовтня 1959 року в селі Галаївець Липоводолинського району Сумської області. Після військової служби закінчив Сумський державний педагогічний інститут імені А. С. Макаренка за спеціальністю «Історія та суспільствознавство». Писати вірші розпочав ще у шкільні роки, але став серйозно ставитися до віршування на початку ХХІ століття. Автор друкується у районній газеті «Наш край», «Сільських вістях».

Я-не ангел

Вже осінній туман щедро інеєм вкрив мої скроні.
Але старість ніколи не постукає в душу мою:
Своє серце гаряче я тримаю в відкритих долонях.
Його жар молодий щедро друзям своїм віддаю.
Я далеко не ангел, Я знаю усі свої вади,
І караюсь і каюсь в гріхах і помилках своїх.
Мене й досі романтика юності зоряна вабить,
А в душі день у день б'є рясним джерелом оптимізм.
Діток дав мені Бог, і я знаю, що будуть онуки,
І упевнений твердо, що миті тієї діждусь.
Я візьму ті тендітні створіння на втомлені руки
І почую від них: — Ти найкращий у світі дідусь»!
Скільки рясту топтать мені - відає тільки Всевишній,
Хоч проси, не проси - не змінити нам коло життя.
Тож радію щодня сонцю, дощику, кленові й вишні
І не хочу увагу звертати на буденне сміття.
Я - далеко не ангел...

Я – бандерівець

Я – бандерівець з плоті і крові
І, звичайно ж, жорстокий фашист,
Я люблю горді кручі Дніпрові
І кургани в широких степах,
Особливість в одеському слові
І нестримний козацький гопак.

Я люблю стиглий колос пшениці
І озер, і річок синеву,
Прілий запах опалої глици
І сплеск риби на соннім ставу.

Я люблю горобиніві ночі
І безхмарні, і сонячні дні.
Задивляйтесь коханій у очі
І наслухувать рідні пісні.

Я люблю Львів за вулички тихі
І за гуркіт і пил Кривий Ріг,
Люблю Київ за гордість без пихи
І Сумщину за рідний поріг.
Оцього не віддам я нікому!

Бо люблю рідну батьківську мову,
Свій народ, що катам не скоривсь.
І який би не йшов окупант,
Я його прожену геть від дому,
Хоч сильніший він буде стократ.

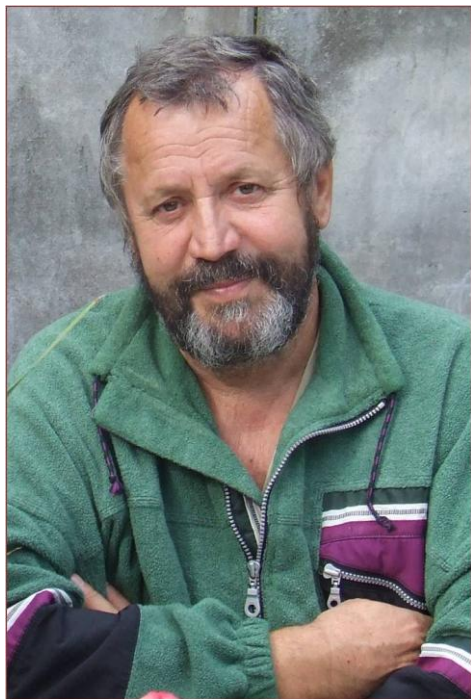
І якщо я в цій битві загину,
То і мертвий з землі підведусь
І зубами здолаю вражену –
Я і мертвий йому не скорюся.

От за це мене люто бояться
І собачаться – піна летить,
Адже бачать: нікому не вдасться
На коліна мене опустить.

Через те я – бандерівець лютий...
Та горджусь цим високим званням!
У кайдани мене не закути
Низькопробним сучасним царям.

Володимир Міщенко

Народився 25 листопада 1948 року у с.Мар'янівка Карлівського району, що на Полтавщині у простій селянській родині. З дитинства мав хист до малювання, багато читав. Поезією почав займатися у зрілому віці. Перший свій твір написав 7 березня 2006 року і називався він «Вільному - воля». Зараз в творчому доробку поета сотні віршів на різноманітну тематику. Поезія відрізняється своєю неординарністю, водночас простотою, стилем і є поштовхом для глибоких філософських роздумів.

Дороги, дороги...

Доріг позаду пройдено багато –
Всі за плечима й можна оглянутись,
А скільки ще іти – мені не знати,
Але назад ніколи не вернутись.

Лише вперед – маленький крок, чи довгі версти,
Далеко, близько – відомо тільки Богу,
І зайвого кроку у долі не вкрасти –
Для мене вже відмірено дорогу...

9 червня року 2008-го.

Я степом марю...

Я хочу в степ, де в небі жайворіння,
Де безмір пахне васильками.
Я хочу в степ, бо там моє коріння –
Там пращури мої жили віками.

Я хочу в степ, де тихі роси,
Де дикий вітер повнить груди.
Я хочу в степ, в безмежну просинь
І небокрай... Я йти до нього буду...

Я хочу в степ, щоб босими ногами
Тепло землі відчувати наяву,
Я хочу в степ коли мені погано,
Коли так хочеться упасти на траву.

Я хочу в степ, де марево далеке
Під полудневим сонцем майоріє,
Де воля для душі і дихається легко –
Я хочу в степ, аж серце мліє!..

24 травня року 2013

Людмила Ловигіна

Народилася в 1971 році у невеликому, мальовничому селі Підставки. Тут минули її дитячі літа, пройшли кращі шкільні роки. Навчалася в Лебединському педагогічному училищі, здобула професію учитель початкових класів. Перші проби пера були зроблені в шкільні роки, кілька спроб було в роки юності. І лише тепер, працюючи в рідному селі вчителем, зайнялася творчою діяльністю більш професійно. Тематика творів різна: голодомор, пейзажна лірика, патріотичні мотиви.

Наш вибір

Увірвалась звістка птахом на світанні,
Защеміла болем в молодих серцях.
Скликала нескорених стати на майдані,
Захистити вибір: європейський шлях.

Злинув над країною вільний дух козачий,
Об'єднав у коло весь студентський гарт.
Пробудись народе, стрепенись земляче, -
Твою долю править ненависний кат!

Розірвала пута, заховала сполох
Перша ненароком згублена душа.
Там за барикадою цілить в тебе ворог
І на мирну зустріч шансу не лиша.

Зазіха підступно на чужі святині
Вже осатанілий Путін із Кремля.
Та Небесна Сотня береже віднині
Береги Дніпрові, гори і моря.

Сенс життя

Щедроти долі тішать наше серце,
Зруйнують мури, навіть кам'яні,
Затьмарять розум... Скажу відверто;
Не це потрібно людям на Землі.

Запанували враз нестерпні буревії –
І потьмяніли кольори життя...
Прийди до світла віри і надії.
Спасенного духовного життя.

Хай проростуть в тобі нетлінні
Добра і правди паростки міцні.
Неси в суспільство ти сумлінно
Слова Ісуса. Гріх згине у борні.

Бо світло тьму перемагає.
На зміну ночі прийде день.
Молитви кращої немає,
Як та, що захистить людей.
2008 р.

Любов Плісенко

Народилася під сузір'ям Водолія за годину допівночі з 14-го на 15-те лютого 1960 року. Предки по батькові – краснодарські козаки, які згодом переселили з Кубані на Сумщину. Мама навчала читати по творчості Т.Г. Шевченка, любити рідний край, розуміти красу природи та живого слова, цінувати українську літературу та фольклор. Життєве кредо Любові Плісенко: творче горіння і любов до людей. Поезія – вірна супутниця авторки, котра вважає:

*Звучать в мені поезій звуки
Й на душу сходить благодать...*

Український сонет

Родина, Батьківщина, Україна –
Всі ці слова, як гімн життю, звучать.
Яка ж ти молода, моя країно!
Твоє народження я буду прославлять.
І хоч життєва стежка й невелика, -
Проте на ній – твій вишитий рушник.
Росте в лісах вкраїнських материнка,
І запах хліба в душі нам проник.
Твоїх степів не зраджу я ніколи.
І липи цвіт, і м'яту, й звіробій,
І мову, що любила ще зі школи.
Батьки й сини за неї йшли у бій.
Краплини крові їх – червона каліна.
Родина, Батьківщина, Україна.

Втрачена ніжність

Кудись поділась моя ніжність,
Яка в душі ще ожива.
Лились потоком колись вірші, -
Не кращі від усіх, й не гірші,
Й були слухняними слова.

Натомість проросла байдужість
Із серцевиною жорстокість.
До справ, примхливостей буття,
Як до юнацького життя,
Уже немає вороття.

Пережила думок світанки,
Напоєні сльозами ранки,
І втрат раптових терпку свіжість...
Я відтепер уже не та.

То де ж любов
І радостей багрянки?
Де християнська доброта?
Куди поділась моя ніжність?..

Політ самотності

Так мало часу для розмови...
Ця зустріч – спалах почуття.
Але прости. Тобі нема відмови, -
Та так болить моє життя,
В якому не було спокою,
Де ти – часом незваний гість.
Приходиш, бавишся зі мною, -
А що в душі – хто розповість?..
Оберігаєш ти свій світ.
Там про любов немає мови, -
Лише самотності політ.
Та мало часу для розмови.

Наталія Луценко

Народилася 21 червня 1988 року в селі Русанівка Липоводолинського району. Навчається в Роменському коледжі Сумського національного університету. Писати вірші розпочала ще з початкових класів. Окрім віршів пише оповідання, прозу.

Не Шекспір

Нам не Шекспір диктує долю,
Хоч і трагічна в нас вона.
І серця стук стиска до болю -
Такі пекельні почуття.
Тебе побачу – серце крає,
Не від любові – співчуття.
В душі кохання вже немає
Померли, згасли почуття.
Нам не Шекспір диктує долю.
Ти не Ромео, й не Джульєтта я,
Ми різні, різні в нас і долі -
Ти не один, та не самотня я.

Літній вечір

Так солодко надвечір стало,
Так ніжно й п'яно на душі.
Тривога, біль... Все десь пропало,
Все зникло в темній вишині.
В саду дурманять вишні,
А прохолодний вітер все снує
Павутинкою між ніжних квітів,
Все щось він шукає... Чи знайде?
Соловейко обізветься, мов в тій пісні
І щось містичне і до болю дороге
Промайне в зеленім листі...
Щось прапрадавнє, щось моє...
Моє коріння, моє дитинство, мої роки -
Все народилося в отих садах,
І в цих піснях, степах широких,
У прабабусиних ясних очах.
Серденько стиснулось легенько,
Відчуло ночі аромат.

Микола Марюха

Народився 7 листопада 1943 року в с. Беєве, де навчався, працював, і проживає до нині. Вірші почав писати коли пішов на заслужений відпочинок. Перший вірш присвячений Великій Вітчизняній Війні. Написав пісню, яка в подальшому стала гімном села Беєве.

О земле рідна, українська!

О земле рідна, українська!
Невже весь вік тобі страждать?
Іще в часи списа і лука
Ішли за тебе воювать.
І у Велику Вітчизняну
Пішли мільйони захищать...
Річками крові ти полита,
І знов судилось поливать.
Герої наші ветерани
Усе зробили, що змогли.
Ви землю рідну відстояли,
Життя за нас ви віддали.
Важкі слова, гіркі слова,
Та їх не можу не сказать:
Вже ваші правнуки і внуки
Ідуть Вкраїну захищать.
І шахтарі, і хлібороби –
Ми з вами – рід козацький.
За нашу неньку Україну

Ви стали в стрій солдатський.
Рідня моя, село моє,
І Україна-мати,
Свята для нас оця земля,
Ми будем захищати.
З малим дитятком на руках
Стріча бійця дружина.
Це – символ нашого життя,
Це – наша Україна.
Не дозволимо нікому нам надіть
кайдани.
За свою волю і за долю,
і небо над нами
Ти закрила, Україно, своїми
синами.
З нами Бог і Україна, і правда
за нами

Відлітають роки

По тернистих стежках нам судилося йти,
Та не треба нам кращої долі.
Так давай же удвох по життю ми пройдем
Так, щоб нам усміхалися зорі.
Як згадаю той час - це було на весні,
Коли листям убрались діброви.
В своїм юнім житті, наче казку у сні,
Я зустрів твої чорні брови!
Відлітають роки, наче в вирій птахи,
Та птахи повертаються знову.
Тільки наші роки відлетять навіки,
Не вернути їх нам вже ніколи.
Скроні вкрила у нас по літах сивина.
Вже й про старість ведемо розмову.
Жар кохання хотілося б випить до дна.
Жаль, що юність не вернеться знову!..

Софія Валюх

Народилася у селянській родині 23 серпня 1977, с. Гришки Капустинської сільської ради Липоводолинського району Сумської області. Закінчила Лебединське педагогічне училище та Сумський державний педагогічний університет ім. А.С.Макаренка. Працює вчителем Липоводолинської спеціалізованої школи І-ІІІ ступенів. Перші вірші почала писати в шкільному віці. Друкувалася в районній газеті «Наш край».

***

Так просто, біжить дорога
Так просто, тремтить сльоза.
Так просто, не стало змоги
У відповідь щось сказати.
Так просто про все забути.
Так просто, зовсім сама.
Так просто себе не чути,
Коли вголос слів нема.
Так просто: шукаю броду.
Так просто, вже знов весна.
Так просто, не зміниш ходу, -
Продавлена борозна.

***

Завесніло, закрутило, розлило.
Сині води по потічку розлило.
Забіліла у тумані далечінь.
Піднялось над нею сонце в височінь.
Ви луги мої, веснянії луги.
Синім проліском укриті береги.
Жовтим цвітом ніжно хилиться верба.
Наливається берізка молода.
Ой ти весно, пролетіла весь лужок.
Своїм подихом насіяла квіток.
Обійшла кругом, нічого не минула.
Лиш про мене чогось, весно, ти забула.
Ой піду я, встану в лісі на горбочку.
Там кружлять зібрались квіти у таночку.
Хоч до тебе, моя весно, не вернусь.
Та хоч стану собі скраю, подивлюсь

***

Вітер юності іще когось закрутить
Між весняних і струнких беріз.
Все минає, та чомусь буває
Просинаюсь від пекучих сліз.

Хочеться найти дорогу давню
І упасти між квітучих трав.
Вже забула, як тебе кохала
Але біль від втрати не пропав.

Збилося серце в грудочку й сховалося
Бо воно не хоче вже боліть.
Скільки літ невкаяних осталося,
А воно не може розлюбить.

Валентина Касьяненко

*Де голубе мереживо барвінку,
Де половіють у полях жита
Виводить соловейко пісню дзвінко-
там юності проходили літа*

Народилась 16 березня 1967 році на Полтавщині, селі Сватки. Закінчила місцеву школу, навчалася в Лебединському медичному училищі, працює в Липоводолинській центральній районній лікарні. Вірші почала писати з раннього дитинства. Була членом Гадяцької літературної студії «Провесінь» Друкувалась в місцевих газетах «Гадяцький вісник» та «Наш Край»

***

Невже до тебе знову повернусь?
Невже писатиму тобі листи
Не думаю, не вірю. Та чомусь...
Весняні ночі відбираєш ти.
Хвилюють і дурманять чебреці
І знехотя липневий день згасає...
Тремтить троянда у твоїй руці
І вечір сонну землю колисає.
Наповнюються у річці береги,
Неначе утопитись у ній хочуть.
Шепочуть про кохання шелюги
І місяць проситься в обійми ночі.

***

Ти граєш на акордах почуттів,
Ти ятриш серце, розриваєш душу.
Невже такого щастя ти хотів,
Невже я підкоряти тебе мушу.
Постій, не поспішай так. Зупинись.
Не спалюй всі мости, залиш хоч спомин.
Хоч на прощання в очі подивись.
Послухай у саду пташиний гомін
На мої кроки знову обернись
Нехай нас не злякають заметілі
Не бійсь об моє серце обпектись,
Його вітри розлуки остудили.

***

Догоріло кохання до тла...
Не горить, і не гріє, лиш тліє
Скаже хтось може: «Доля зла»
Що ж хай скаже, коли посміє
Не суди про кохання сам
Ти не знаєш про що судити,
А довір наші долі снам
Я не буду тебе будити.
Хай присниться тобі любов,
Почуття і палкі й великі.
я піду за тобою знов
Як колись, ще коли ти кликав.

Ольга Кравцова

Народилася 17 липня 1971 року в с. Панасівка Липоводолинського району Сумської області. Після закінчення школи навчалася у Лебединському педагогічному училищі імені А.С.Макаренка. Нині, продовжуючи педагогічну династію в четвертому поколінні, працює директором Панасівської загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів.

У творчому доробку – твори для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку: вірші, віршовані казки, повість-казка «Пригоди Кудлатика», близько 50 пісень, музику до яких написав відомий на Слобожанщині дитячий композитор Микола Ведмедеря. Твори друкувалися у газетах «Наш край», «Порадниця», «Настенька», «Бім-Бом», журналах «Малютко», «Початкова школа», «Бібліотечка вихователя дитячого садка». У 2009 році за кошти автора Сумським видавництвом «Мрія» було видано збірку віршів «Найкраще місце на землі».

Дощ заблудився

Дощ заблудився і розгубився.
Гайнув навпрошки, та сплутав стежки.
Побрів вівсами, пройшов над лісами,
Залишив на листі краплиночки чисті.
Забувши про втому, шукав шлях додому...
І вперто біг далі в незвідані далі.
А за дощем промінь сонця ішов,
Сушив на землі слід його підошов.

Зимовий концерт

На честь свого приходу Бабусенька-Зима
Усіх зібрала друзів, концерт розпочала.
Північний вітер першим в програмі виступав,
На всіх шпаринах, трубах зимовий блюз зіграв.
А потім чарівник Мороз показував дива:
Як річку він за мить одну льодами укрива.
Сніжинки виступом своїм всім радість принесли,
Кружляли вальс, мазурку, твіст, ламбаду утяли...
Концерт завершив показ мод зимових кутюр'є –
Моделі кращі всім тепер Завія роздає.
В сріблясті шуби одяглись дерева не дарма –
Це згадка про гала-концерт, що провела Зима .

Гусенята

На лужок, на лужок
Вийшли гусенята.
Топчуть шовкову траву
Лапки-ноженнята.
Довго бігали в траві,
Дуже натомились.
Відпочити між кульбаб
Дружно примостились.
І не можна зрозуміти
Чи квітне кульбабка,
Чи жовтіє, як та квітка,
Спинка гусенятка?

Ганна Голубкова

Народилася 1955 року в селі Панасівка. У 1980 році закінчила Ленінградську лісотехнічну академію. Проживала в Дніпропетровську, працювала на меблевій фабриці. Згодом з чоловіком та сином повернулися в с. Панасівка. Сьогодні перебуває на заслуженому відпочинку, пише вірші, малює картини, займається бісероплетінням. Писати вірші почала з 2012 року.

Моя любове

У моїм серці розцвіла весна
Тебе зустріла я не дарма.
Бо ти життя моє змінив
І як подругу, мене ти полюбив.
Я хочу дихати і жити,
Я хочу просто тебе любити,
Коли ти поруч і вдалині,
Й коли бувають дні складні.
Я хочу полетіти в небо
І зняти зірочку для тебе
Пензлем почуття свої змалюю
І серцем твоє серденько відчую.
Моя любове, моя відродо
Я зустрічаю тебе радо.
З тобою разом – я в раю.
Ти знай, що я тебе – люблю.

Батько

Він рідко голосом сміявся,
Скоріше барвами ясними.
Здається в світ він закохався
І говорив із ангелами не земними.
Від щастя плакав, як дитя,
Як світ, за вікнами хатини.
Цінив людину і життя,
Радів він зустрічі з близькими.
Народжував, радів, страждав,
Долав незламні перешкоди.
До життя волю проявляв,
З усім світом, із своїм народом.
Він розмовляв з коханою, як з вітром,
Що в пшеничнім полі вигравав.
Він дорожив цим Божим світом,
І боявся розгубить слова.
Боявся загубить кохання:
В роботі, слові, біганині.
Беріг земне, таке прощальне -
Усе, що належало людині.

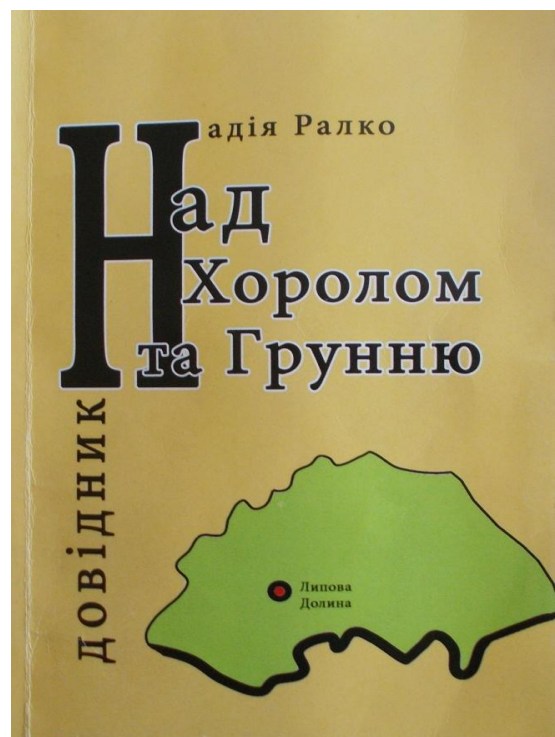

Надія Ралко

Народилася 28 грудня 1963 року в селі Синівка Липоводолинського району. Закінчила Харківський державний університет ім. О.М. Горького та Сумський державний педагогічний університет ім. С.А.Макаренка. Працює вчителем географії та зарубіжної літератури в Синівці. Любить подорожувати, неодноразово була в геологічних експедиціях – у сибірській тайзі, горах Карпат, Криму, Кавказу. Активна дописувачка районної газети «Наш край», прагне виховувати дітей у дусі любові до рідного краю та України.

Надія Миколаївна є автором довідника «Над Хоролом та Грунню», в якому представлені короткі відомості про відомих і не дуже митців, які народилися на Липоводолинщині.

**Сектор культури Липоводолинської районної державної адміністрації
Комунальний заклад «Липоводолинська централізована бібліотечна
система» Липоводолинської районної ради
Липоводолинська центральна районна бібліотека ім.Л.М.Новиченка**

Відповідальна за випуск:

С.А.Лисенко
директор КЗ «Липоводолинська ЦБС»

Матеріал підготували:

В.М.Мельник
завідуюча методико-бібліографічним
відділом ЦРБ
Н.М.Гуржій
провідний бібліограф ЦРБ

Комп'ютерна верстка:

Н.В.Товста
провідний бібліотекар відділу
інформаційних технологій ЦРБ

Друк 06.04.2017

